

rigtige; men denne Erkjendelse fra Finantsministerens Side er kun en foreløbig, og, hvor Udbetalingen eller Anvisningen skal finde Sted, kommer den endelige Revision deraf, og den maa Finantsministeren være berettiget til at foretage. Havde jeg ikke haft den Overbeviisning, at dette laa i Forholdenes Natur, saaledes som de ere, og saaledes som det ogsaa er forstaaet af Finantsministeren, saa vilde jeg have foreslaaet, og kunde maaskee endnu foreslaae til tredie Behandling, at det blev sat i Finantsloven i Slutnings-Paragraphen, som fastholder alle Bestemmelser af denne Natur, at Afregning om Korntillæget under alle Omstændigheder forbeholdes Finantsministeren; men det er min Overthyndning, som jeg ogsaa troer, at det ærede Medlem her i Nærheden (Fenger), som har havt saa meget med Sager af denne Natur at gjøre, deler med mig, at der ikke behøves nogen Bestemmelse af den Natur i Finantsloven, fordi det ligger i hele Lovgivningen og i den Maade, hvorpaa denne Sag hidtil dags har været forvaltet. Jeg tilraader derfor det ærede Thing, uanset om den Paagjældende faaer disse Penge eller ikke, at holde sig til en Nægtelse deraf. Hade vi den Erkjendelse, at det var ønskeligt, at denne Mand, som vistnok er en Mand af stor Fortjeneste, kunde faae dette Tillæg, saa maa der komme et Forslag frem paa Finantsloven, som gjør disse 500 Rd. til et virkelig personligt Tillæg, men saa er det eengang for Alle en saadan Gage, der er givet til Professor Krøyer, hvilken Gage man forresten siden kunde være tilfunds at give ham, naar Spørgsmaalet om Museernes Umbannelse eengang kommer for. Saaledes er Forholdet imellem Fleertallet og Mindretallet. Den Slutning, som Fleertallet har udbraget af Navnet „personligt Tillæg“, kan ikke holde Stik, thi der er her to Betingelser derved, personlig og midlertidig; de virkelig personlige Tillæg ere bestemte Gagetillæg, og at de høre op, som det hedder, naar de Vedkommende faae Forhøielse af Gagen, ligger i, at Meningen ikke har været den, at give dem dette Tillæg foruden Gageforhøielse, men tidligere end Gageforhøielse. Her er derimod Meningen den ikke at præjudicere, hvorledes Stillingen skal være, naar

Museerne skulle omordnes, men indtil den Tid at give denne Mand en Forøgelse af hans aarlige Indtægter.

Fischer: Det forekommer mig, at den sidste ærede Taler i sit Foredrag indblandede adskillige Momenter, som ikke kunne komme i Betragtning. Det: at skaffe en Afgjørelse af et Princip i Almindelighed med Tilfidsbestættelse af det specielle Tilfælde, som her foreligger, vil desuden være en reen Umulighed. Jeg skal tillade mig at fremskille Sagen, saaledes som jeg seer den, efter den Kundskab, jeg har til den. Det er de Herrer bekendt, at der allerede i længere Tid har været Spørgsmaal om Omordningen af Lønningsforholdene for Inspecteurerne ved Stormgadens Museum, og der forelaa for endeel Aar tilbage Nigsdagen et Lovforslag i denne Anledning. Man fandt imidlertid, at det dengang ikke var den rette Tid at gaae ind paa et saadant Forslag, men man erkjendte tillige i det da nedsatte Udvalg, at der navnlig var een af disse Inspecteurer, som havde i en høi Grad Krav paa uden Opsættelse at faae en Forbedring i sin Lønning. Udvalget foreslog derfor, at der paa Finantsloven opførtes en Post, hvorved der tilstodes Professor Krøyer et personligt Tillæg af 500 Rd. Udvalget motiverede dette Forslag ved en Henviisning til det uafviselige Billighedstrav, som Professor Krøyer havde paa, at der blev givet ham en Lønningsforhøielse uden nogen yderligere Opsættelse, og tilspøiede, at naar hans Lønning blev omordnet, var det Meningen, at det personlige Tillæg skulde gaae af i den Lønningsforhøielse, han da naturligtvis vilde komme til at faae. Saaledes er Sammenhængen med dette personlige Tillæg, og jeg skjønner ikke, at det afviger i nogen Maade fra, hvad der kan siges at være gjældende om personlige Tillæg i Almindelighed. Det personlige Tillæg, her er Tale om, er, saavidt jeg kan see, af selvsamme Beskaffenhed som alle andre personlige Tillæg, og i ethvert Tilfælde kjende vore Lønningslove ikke nogen Forstjæl paa personligt Tillæg, naar der er Spørgsmaal om deraf at beregne Sædtillæg. Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det f. Ex. i Lønningsloven af 19de Februar 1861 § 1 hedder: „De faste Pengeind-